

WYDANIE: A B

Cena 10 groszy

EXPRES

ILUSTROWANY

KASTHUR GANDHI, żona Gandhiego została ponownie osadzona w więzieniu przez władze angielskie.

ROK XI.

PONIEDZIAŁEK, 13 LUTEGO 1933 R.

CENA 10 GROSZY.

Nr. 43

GAIFORD, słynny wojskowy lotnik angielski ustanowił nowy rekord, przelatując trasę 8550 klm. bez lądowania.

Zatwierdzenie wyroku na przywódców „Centrolewu”

Sąd apelacyjny w Warszawie nie zmienił wyroku pierwszej instancji. — Oskarżeni pozbawieni praw obywatelskich na przeciąg czasu od 3 do 5 lat

Warszawa, 11 lutego.

W dniu dzisiejszym po 5-dniowej rozprawie zapadł wyrok w procesie przeciwko 10 członkom Centrolewu, oskarżonym o zorganizowanie akcji na terenie pozaparlamentarnym, mającej na celu obalenie rządu oraz osiągnięcie celu szerszego, a mianowicie obalenie systemu rządzenia w Polsce.

Oskarżeni zostali skazani w pierwszej instancji w dniu 13 stycznia ub. roku;

Herman Lieberman, Norbert Barlicki i Władysław Kiernik — na 2 i pół roku, Stanisław Dubois, Mieczysław Mastek, Adam Prager, Adam Ciołkosz i Józef Putek — na 3 lata, Wincenty Witos — na 1 i pół roku i Kazimierz Bagiński — na 2 lata więzienia. Jednocześnie oskarżony Adolf Lewicki został uznany niewinnym.

Od wyroku powyższego odwołały się obie strony.

Dziś sąd apelacyjny pod przewodni-

ctwem sędziego Gacka przy udziale sędziów Chodeckiego i Wyczańskiego POSTANOWIŁ WYROK SADU OKREGOWEGO ZATWIERDZIĆ Z TEM, żeby wymierzona Wincentemu Witosowi, Kazimierzowi Bagińskiemu, Hermanowi Liebermanowi, Norbertowi Barlickiemu, Władysławowi Kiernikowi, Zdzisławowi Mastkowi, Stanisławowi Dubois, Adamowi Pragerowi, Adamowi Ciołkoszowi i Józefowi Putkowi karę więzienia, zastępującego dom poprawy

zamienić na karę wzięcia, Z UTRATĄ PRAW OBYWATELSKICH W STOSUNKU DO WITOSA, BAGIŃSKIEGO, BARLICKIEGO, LIEBERMANA i KIERNIKA NA 3 LATA ORAZ MASTKA, DUBOIS, PRAGERA, CIOLKOSZA I PUTKA NA 5 LAT. Na poczet kosztów sądowych sąd postanowił pobrać od Witosy i Bagińskiego po 40 zł, a od pozostałych skazanych po 80 zł.

ROZRUCHY KOMUNISTYCZNE W BERLINIE

jako odpowiedź na przemówienie Hitlera na wielkim wiecu narodowo-socjalistycznym. — Turyngja wypowiada wojnę komunistom.

Berlin, 11 lutego.

Wczoraj wieczorem w Pałacu Sportowym odbył się wielki wiec partii narodowo-socjalistycznej.

Na wiecu tem blisko godzinne przemówienie propagandowe wygłosił kanclerz Hitler. Mówca zaznaczył, że tylko przez odzyskanie jedności Niemiec mogą one wrócić do dawnego znaczenia. Za rozbijaczy jedności narodowej mówca uważa socjal-demokratów.

— Wraz z rozbiciem, klęską i rewolucją — mówił Hitler — rozpoczął się rozkład narodu Niemiec. Za wszystkie te katastrofy czyni Hitler odpowiedzialnych mężów stanu z listopada 1918 roku. Odrodzenie nie może przyjść samo przez się. Naród musi w tem dziele współpracować. Podstawa naszego życia musi się oprzeć na dwóch czynnikach: na ludzi i na geniuszu niemieckim.

Wśród owacyjnych oklasków Hitler zapowiada, że nie wejdzie na drogę żadnych kompromisów i dążyć będzie do wyplenienia marksizmu i tym podobnych objawów w Niemczech.

Mówca zapowiada powrót do tradycji narodowych, w których duchu ma być wychowywane nowe pokolenie Niemiec.

Berlin, 11 lutego.

Z powodu wczorajszego przemówienia kanclerza w kilku dzielnicach miasta doszło do kontrdemonstracji komunistycznych.

Przed megafonami ustawionymi na największych placach miasta, przez które transmitowane było przemówienie kanclerza gromadziły się grupy komunistów

WZNOŚĄC WROGIE OKRZYKI PRZECIWKO RZĄDOWI.

W północnej dzielnicy miasta DOSZŁO DO ROZRUCHÓW

w czasie których policja rozpedzała demonstrantów przy pomocy pałek gumowych.

W czasie starć z policją padły również strzały rewolwerowe.

Berlin, 11 lutego.

W wyniku kilkudniowych rokowań partia niemiecko-narodowych i „Stahl-

helm” utworzyły wspólny blok wyborczy.

Czołowymi kandydatami bloku zostali: feldmarszałek Mackensen, v.-kanclerz Papen i min. Seldte.

Listy okręgów przemysłowych rozczyniła Hugenberg.

Mackensen, jako najstarszy wiekiem, ma dokonać otwarcia nowego Reichstagu.

Berlin, 11 lutego.

Rząd turyngijski wydał zakaz występowania w pochodach i demonstracjach z czerwonymi sztandarami oraz odznakami partii komunistycznej.

Straszny wybuch w Niemczech

W Neukirchen wyleciał w powietrze olbrzymi zbiornik gazu i fabryka benzolu. — Przeszło 100 osób zabitych, 250 ciężko rannych

Berlin, 11 lutego.

Dzisiaj w Neukirchen w Zagłębiu Ruhry wydarzyła się olbrzymia katastrofa. Wielki zbiornik gazu pojemności 120,000 mtr. sześć. wyleciał w powietrze. Wybuch był tak silny, że skutki odczuły nawet w dalszej okolicy.

OKOŁO 50 DOMÓW OKOLICZ-

NYCH ZOSTAŁO ZDEMOLOWANYCH. LICZBA ZABITYCH PRZEKRACZA MA STO OSÓB A MÓWIĄ NAWET O 200.

Jest wielu rannych. Linje komunikacyjne uległy zniszczeniu. Na dworcu kolejowym w Neukirchen wyleciały wszystkie szyby

RANIAĆ WIELU PODRÓŻNYCH.

Skutkiem przerwania się linii telefonicznych w pierwszej chwili nie można było uzyskać szczegółów katastrofy. Dopiero późnym wieczorem nadeszły wiadomości z Trewiru. Dokładna ilość zabitych i rannych nie jest znana. Z Trewiru wysłano pomoc sanitarną oraz samochody ciężarowe po rannych.

Wszystkie szpitale w Neukirchen i okolicy są przepełnione rannymi.

O sile wybuchu świadczy fakt, że dach zbiornika wyrzucony został na wysokość 800 metrów CAŁA HUTA W NEUKIRCHEN STOI W OGNIU.

Niezależnie od eksplozji zbiornika gazu WYLECIAŁA W POWIETRZE FABRYKA BENZOLU.

Cały obszar dokoła terenu katastrofy otoczony został kordonem policyjnym, który nikogo nie przepuszcza. Wstrzymana została komunikacja pasażerska w stronę Neukirchen.

Berlin, 11 lutego.

Z Neukirchen donoszą, że do godz. 5 min. 30 rano wydobyto z pod gruzów 45 ofiar katastrofy.

Niebezpieczeństwo dalszych wybuchów zdaje się być narazie zażegnane. Ilość ciężko rannych wynosi około 250 osób.

Wobec prawdopodobieństwa nowych wybuchów władze ewakuowały mieszkańców z terenów w pobliżu miejsca eksplozji.

Ofenzywa japońska rozpoczęta

Oddziały wojskowe maszerują na Dżehol

Londyn, 11 lutego.

Mimo kategorycznych zaprzeczeń ze strony japońskiej, źródła chińskie podtrzymują w dalszym ciągu twierdzenia o rozpoczęciu przez wojska japońskie walki na terenie prowincji Dżehol.

Z Szanghaju donoszą, że wczoraj o godzinie 11-ej rano kolumna kawalerii japońskiej w sile 2-000 koni dotarła do

miejsowości Suitung.

Drugi oddział wojsk japońskich w sile 4-500 ludzi, posiadający kilkanaście baterii ciężkiej artylerii maszeruje w kierunku na Kailu. Trzeci oddział w sile 5-000, zaopatrzony również w artylerię ciężką i czołgi posuwa się w kierunku Tianszan.

Chciała spalić syna i złożyć go w ofierze Bogu

Berlin, 11 lutego.

Z miejscowości Stolp na Pomorzu, donoszą o wypadku obłędu na tle religijnym. Pewna wdowa postanowiła swego 13-letniego syna złożyć w ofierze całopalnej Bogu.

O zamiarze swym doniosła kierownikowi szkoły powszechnej, do której syn jej uczęszczał. Zawiadomiona o tem policja, udała się do mieszkania wdowy. Drzwi były zamknięte, policjanci, po

wyważeniu ich, wtargnęli do wnętrza. Kobieta rozwścieczona, obrzucała ich częścią doniczek, talerzami i t. p. Chorą umysłowo zdolano obezwładnić dopiero po rzuceniu kilku granatów z gazami łzawiącymi.

Nieszczęśliwego chłopca, który leżał skrepowany na łożu, uwolniono z więzów i odesłano do zakładu wychowawczego. Matkę umieszczono w zakładzie dla obłąkanych.

Szukam matki.

Pani Maurel dość długo trzymała w ręce wizytówkę, którą jej wręczyła pokojówka.

— Helena Louvier, z polecenia krewnych, Louvierów, zamieszkałych pod Tuluzą — czytała kilkakrotnie.

I wreszcie, nieco zarumieniona, powiedziała pokojówce:

— Prosić.

Helena Louvier była młodą niewiastą, liczącą najwyżej lat dwadzieścia pięć, skromnie ubrana.

— Słucham panią — rzekła pani Maurel — wskazując jej fotel.

— Bardzo przepraszam, — rozpoczęła przybyła nieśmiało — że przychodzę w trochę dziwnej sprawie. Od pięciu lat zwracam się do rozmaitych urzędów, biur i prywatnych osób. Szukam matki. To trochę dziwne, prawda?

Pani Maurel wzruszyła ramionami.

— Proszę mi wybaczyć. Skierowali mnie do pani krewni, Louvierowie z pod Tuluzy. Radzili mi, abym do pani się zwróciła.

— Do mnie? Krewni? Nie przypominam sobie, bym miała krewnych w tych okolicach.

— A jednak nie mylę się — ciągnęła dalej dziewczyna. — Czy pani nie jest wdową Louvier?

— Cóż z tego? — uśmiechnęła się dziwnie pani Maurel — Louvierów jest dużo we Francji.

— A jednak radzono mi, bym właśnie do pani się zwróciła. Może od pani czegoś się dowiem o mojej matce.

Dziewczyna opowiedziała wzruszając historię swego życia. Wychowali ją jacyś obcy ludzie. Bardzo zorni i poczciwi, ale przecież nie mogli zastąpić rodziców. Wzięli z jakiegoś zakładu opiekuńczego.

I od pięciu lat, gdy stała się zupełnie samodzielna, zaczęła szukać matki. Szukała jej wszędzie, nawet w domu, który podano w metryce, jako miejsce zamieszkania matki. Biedna, widocznie nie była zbyt dobrze usytuowana, gdyż pod wskazanym adresem znajdował się podrzędny hotelik. Dawni właściciele już umarli, a ich syn nie mógł udzielić jej żadnej informacji. Udało się tylko ustalić, że jej matka przybyła z pod Tuluzy i w hotelu mieszkała bardzo krótko.

— Moja matka powinna mieć teraz około pięćdziesięciu lat — zakończyła dziewczyna drżącym głosem. Jeżeli oczywiście jeszcze żyje. Muszę się przebiec czegoś dowiedzieć...

Pani Maurel milczała dość długo. Gdy wreszcie podniosła się z krzesła, miała zaciśnięte wargi.

— Nie, moje biedne dziecko — powiedziała z wysiłkiem. — Nie mogę ci udzielić żadnych informacji. — Zresztą nie powinnaś nawet szukać matki. Jeśli umieściła cię w przytulku, to widocznie nie chciała, byś ją знаła. Postaraj się zapomnieć o niej. Wkrótce chyba wyjdiesz zamąż, założysz własne ognisko domowe.

Dziewczyna rozplakała się.

— Ja ją muszę odnaleźć — wybelkotała. — Mam wewnętrzne przekonanie, że moja matka żyje. Jestem zupełnie samotna. Zarabiam wprawdzie na życie, jako urzędniczka bankowa, więc nie potrzebuję pomocy materialnej, ale mnie chodzi o to, by mieć kogoś bliskiego, najbliższego...

Pani Maurel przytuliła do siebie dziewczynę i pocałowała ją w czoło.

Helena Louvier na jej prośbę, pozostawiła swój adres.

— Odwiedzę cię chyba — wyszeptowała do dziewczyny. — Pomogę ci w twoich poszukiwaniach. Ale teraz musisz już iść.

A gdy dziewczyna opuściła jej mieszkanie, powiedziała pokojówce:

— Marjo, nie mów panu o wizycie tej dziewczyny. Paniczowi również nie opowiadaj.

Następnie pani Maurel zamknęła się w swej sypialni i wybuchnęła głośnym płaczem. Przecież nie mogła, nawet teraz, opowiedzieć mężowi o grzechu swej młodości.

Tlum D.

PAT I PATACHON

Ucieszny niedzielny film „Expressu“.

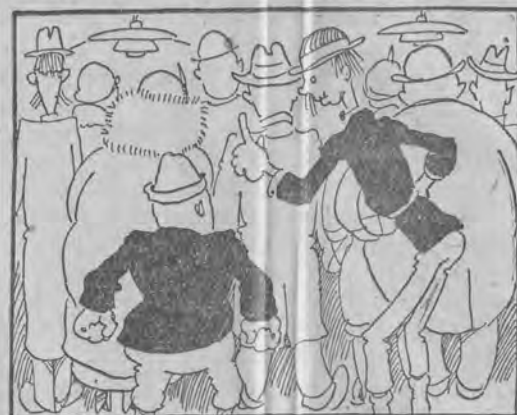
Pat: — A mówią, że jest kryzys... Gdzie masz kryzys?... Patrz, jaki ruch jest w handlu!...

Patachon: — A wiesz dlaczego?... Bo dziś są moje urodziny!... Wszyscy kupują dla mnie prezenty!...

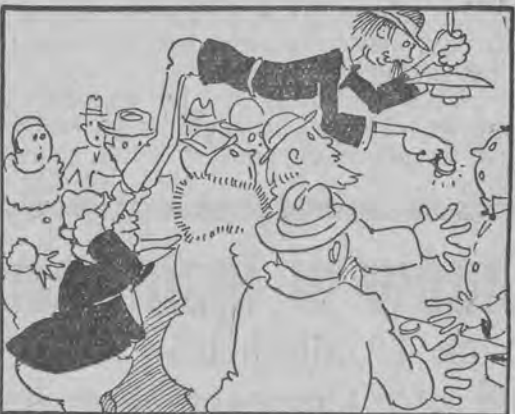
Pat: — Dziś są twoje urodziny?... Zupełnie o tym zapomniałem!... Mamy jeszcze dwa złote w kieszeni, trzeba będzie zrobić wstawę...

Patachon: — Co kupisz za dwa złote?... Nawet porządnego pierścionka z brylantem nie dostaniesz za te pieniądze!...

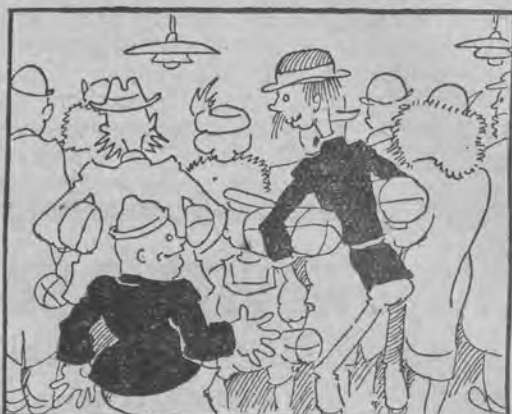
Pat: — Poczekaj.. Zaraz zobaczymy.. A poci ci pierścionek z brylantem?...

Patachon: — Trudno, niech już będzie leberka, kwaszony ogórek, biały chlebek i papierosik na deser!... Strasznie jestem głodny!...

Pat: — Przepraszam pana na chwilę... To jest zdaje się, coś dla mnie... Ile to kosztuje?... Dwa złote?... Ile?!?... Dwa tysiące złotych?!?... W takim razie pan będzie łaskaw przysłać mi to do domu!...

Patachon: — Złaś natychmiast z mego karku, bo ci giry wyśrubuję!

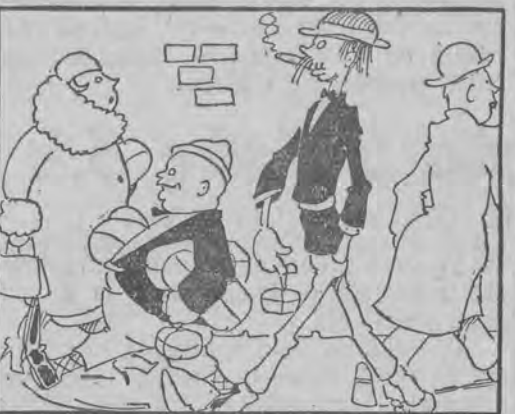
Pat: — No, może źle zakupiliśmy, co?... Jest tam chlebek i leberka, i kwaszony ogóreczek...

Patachon: — Już mi ślinka do ust cieknie... Wolałbym wprawdzie zjeść gęś pieczoną z okazji mych urodzin, ale trudno!...

Patachon: — Nie szkodzi, poczekaj.. Ja sobie obejrze co tu jest... Przedtem ja ciebie dźwigałem podźwigaj teraz ty mnie!...

Pat: — Złaś, grubasie sakramentki!.. Zgnieciesz mnie jak muchę!.. Złaś do stu piorunów!...

Pat: — Cieszę się, że idziemy już do domu... Dawno już nie mieliśmy takiej kolacyjk!.. co?... To wszystko z okazji twoich urodzin!

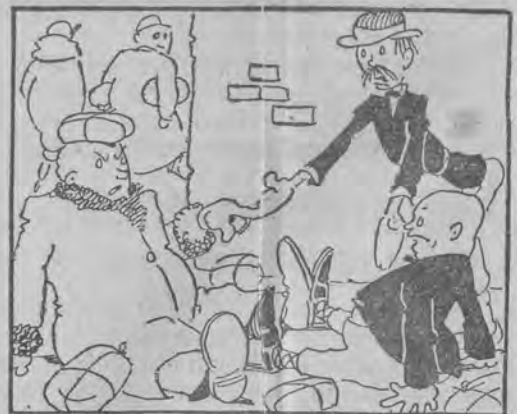
Patachon: — A widzisz?... Gdybym się nie urodził, nie jadłbyś dziś leberki!

Pat: — Pani, uważaj pan, jak pan chodzi!... Z księżycą pan spadł, czy co?... Rozpycha się na ulicy jak auto ciężarowe!...

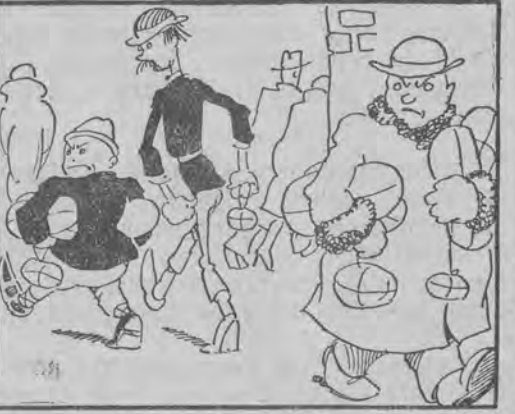
Przechodzień: — Niech pan lepiej uważa jak pan chodzi, panie!...

Patachon: — No, zamykaj pan buzię, bo przeciąg!...

Przechodzień: — Łobuzy... Sam mnie popchnął i jeszcze wygaduje!...

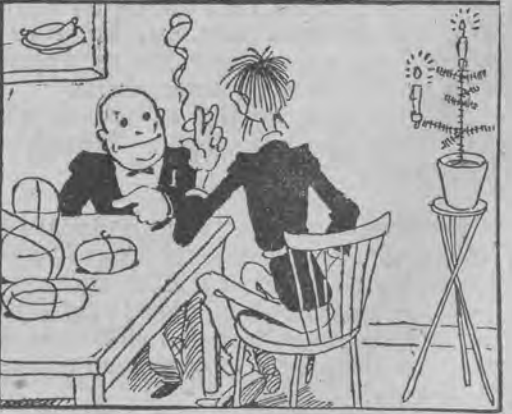
Pat: — Bardzo pana przepraszam... Owszem, to moja wina... Nie uważałem... Oto są pańskie paczki... Bardzo pana przepraszamy!...

Przechodzień: — A jednak widać, że to są grzeczni ludzie!...

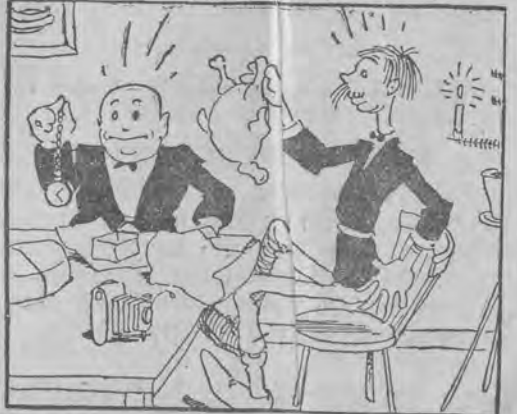
Pat: — Daj mu spokój!.. Dostał już za swoje!...

Patachon: — Nie rozumiem dlaczego byleś dla niego taki grzeczny?...

Patachon: — Jakby to było dobrze, gdybyśmy mogli sobie kupić co innego zamiast leberki!.. Naprzykład... miałbym teraz apetyt na pieczoną gaskę!...

Pat: — Nie gadaj głupstw!.. Bądź zadowolony z tego, co masz... No, czas odpakować te paczki i zabrać się do zarcia!...

Patachon: — Co o?... Niemożliwe!.. Prawdziwa gęś!.. I zegarek!.. I aparat fotograficzny!.. Skąd się to wzięło?... Przecież nie kuowaliśmy wcale tych rzeczy!...

Pat: — To są moje prezenty z okazji twoich urodzin, kapiesz?... Zamieniłem się paczkami z tym przechodniem... Jemu dałem naszą leberkę i kwaszony ogórek a wzięłem to, co widzisz... Już teraz rozumiesz dlaczego byłem dla niego taki grzeczny?